

วิธีฝึกสมาธิให้ตัวเอง

못된 짐승을 길들이는 법

4

ทดลองอ่าน

LACHIK

เทียน

04:00

แปล

การอ่านดีอย่างไรในชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

ยิ่งใกล้เล่มจบมากเท่าไร เรื่องราวของ *วิธีฝึกสมาธิให้เชื่อง* ก็ยิ่งเข้มข้นขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งเรื่องคนร้ายตัวจริงที่อยู่เบื้องหลังการใส่ร้ายนางเอกของเรา และความสัมพันธ์ของคู่สามีภรรยาคาเนซีส

ทั้งที่รักกันแล้ว แต่สำหรับชีวิตคู่แค่ความรักมันไม่พอ ใน *วิธีฝึกสมาธิให้เชื่อง* เล่ม 4 นี้ ‘ราเฟล’ กับ ‘แอนเนต’ จึงมาถึงจุดที่ต้องเลือกว่าจะจับมือเดินไปด้วยกันหรือแยกย้ายกันไปตามทางของแต่ละคน

คงไม่มีทางไหนที่จะทำให้เรารู้การตัดสินใจของทั้งคู่ได้ นอกจากรีบพลิกหน้ากระดาษไปค้นหาคำตอบด้วยตัวเองกันเลยทีเดียว

PEONY

မိမိတို့အတွက်

บทที่
10

ดวงตาของแอนเน็ต ถูกบดบังด้วยผ้าปิดตาขณะขยับมือสองข้างที่ถูมัดอยู่ข้างหน้า แต่คนที่เติบโตมาอย่างดงามเช่นเธอไม่มีทางแก้มัดผ้าพันคอผ้าไหมที่มัดรอบข้อมือเองได้ ร่างเล็กตัวลั่นเต็มขณะหันรอบๆ โดยมองไม่เห็นอะไรเลย เธอรู้สึกอายกับสภาพของตัวเองที่นั่งเปลือยกายอยู่บนเตียงแบบนี้

“ราเฟล คุณอยู่ที่นี้ไหมคะ”

หญิงสาวเรียกสามีด้วยน้ำเสียงที่สิ้นเทาอย่างหวาดกลัว ราเฟลกำลังยืนกอดอกห่างออกไปเล็กน้อย เขาเลียริมฝีปากระหว่างชมภาพตรงหน้าด้วยความรู้สึกตื่นเต้นอย่างมากจนดวงตาส่องประกายวาววับ

ไม่ว่าจะมองส่วนไหน หญิงสาวตรงหน้าก็ดูน่ากินไปหมด

ร่างสูงใหญ่ค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้และผลักเธอให้นอนลง จากนั้นก็แยกเรียวขาถ่างมอกแล้วมองทิวทัศน์อันงดงามตรงหน้า กึ่งกลางระหว่าง

กลีบดอกไม้ดูแดงกำขื่นเล็กน้อย เมื่อเห็นอย่างนั้นราเฟลก็หัวเราะเบาๆ เขาใช้นิ้วโป้งสากๆ ถูจุดอ่อนไหวนี้นกกำลังคาดหวังอะไรบางอย่าง

“อา...”

แอนเน็ตแหม่มริมฝีปาก เธอรู้สึกปวดหนึบเล็กน้อยเมื่อปลายนิ้วหยาบๆ คลึงส่วนอ่อนไหวนั้น ชายหนุ่มที่เหลือบเห็นปฏิกริยาดังกล่าวจึงสอดนิ้วมือเข้าไปในร่องริมฝีปากอ่อนนุ่ม

“ดูดีสิ”

คำพูดนั้นรวบรัดจนดูดุดันพอสมควร หญิงสาวทำตามคำสั่งของเขาอย่างเชื่อฟัง เธอแลบลิ้นสีชมพูออกไปตวัดเลียเรียบนิ้วหนานจนเปียกชุ่ม ราเฟลก็มอมองภาพนั้นด้วยแววตาหยาดเอี่ยมมากขึ้นเรื่อยๆ แอนเน็ตที่ถูกปิดตาคำสั่งดูตืดเลียนิ้วมือของเขาด้วยใบหน้าอ่อนน้อมเชื่อฟัง ภาพของเธอช่างกระตุ้นอารมณ์ได้ดีเหลือเกิน

หลังจากที่นิ้วเปียกพอประมาณชายหนุ่มก็ถอนนิ้วออกจากริมฝีปากอ่อนนุ่มแล้วหยุดคลึงตรงกลางหว่างขาของเธอ แอนเน็ตพยายามหุบขาด้วยความเขินอาย แต่ก็ถูกแรงมืออันแข็งแกร่งของเขาแหวกเรียวขาให้อ้ากว้างขึ้นกว่าเดิม ก่อนเสียงตุ้มต๋ำที่ตั้งอยู่เหนือศีรษะจะลอดเข้าหู

“ตุ้มต๋ำดีจริง ๆ แค่นี้ก็นั่น... ตรงนี้ก็ชุ่มขนาดนี้แล้วเหอะ”

ราเฟลใช้นิ้วมือลูบบนดอกไม้ม่วงที่มีน้ำหวานฉ่ำเอี่ยมออกมา คงเพราะทัศนวิสัยถูกบดบังด้วยผ้าปิดตา หญิงสาวเลยได้ยินเสียงเปียกฉ่ำจากตรงกลางหว่างขาชัดยิ่งกว่าเดิม เอวของแอนเน็ตลั่นระริกเมื่อถูกปลายนิ้วมือหยาบกร้านลากผ่านปุ่มกระสันกับช่องทางคับแคบ ก่อนนิ้วมือซึ่งคลอเคลียตรงส่วนนั้นจะสอดเข้าไปข้างในในที่สุด

“ฮึก!”

“ทำไมแฉะอย่างนี้ หึม ทั้งที่ฉันกระแทกใส่ตัวเธอไปตั้งหลายครั้งแล้วนะ”

นิ้วมือหยาบ ๆ ที่แหวกและสอดเข้าไปในช่องทางอ่อนนุ่มเริ่มคว้านผนังด้านใน ไม่นานก็พบจุดอ่อนไหวของแอนเนตอย่างช้าชอง ก่อนจะขยับนิ้วกระตุ้นตรงส่วนนั้น เขารู้สึกได้ว่าทุกครั้งที่เกิดนิ้วลงไป ผนังอ่อนนุ่มจะรัดแน่นและกระตุกรับอย่างเร้าร้อน เมื่อผนังด้านในตอตร้อยอย่างบ้าคลั่ง ราเฟลก็พึงพอใจและคำรามเสียงต่ำในลำคอ

“ช่วยวนจิ้งเลยนะ รอก่อน ฉันจะใส่เข้าไปเดี๋ยวนี้แหละ”

ทว่าส่วนปลายแก่นกายที่ขยายตัวเต็มที่กลับเข้าไปข้างในไม่ได้ ชายหนุ่มเดาะปากอย่างชัดเจนใช้นิ้วโป้งกดส่วนปลายที่บวมเป่งเพื่อฝืนสอดเข้าไป เมื่อส่วนปลายที่สอดใส่เข้ามาจนคับผนังด้านในเริ่มขยับแอนเนตก็บิดเร่าด้วยความตื่นตระหนก จากนั้นราเฟลที่โน้มตัวลงมาก็ใช้มือรองศีรษะให้เธอแล้วเริ่มบิดกระแทกเข้ามาอย่างหนักหน่วง เขาสอดใส่ตัวตนเข้าไปทั้งหมดก่อนจะพรุลงหายใจยาว

“เธอรู้สึกได้ไหม แอนเนต ของเธอกำลังบีบรัดฉันแน่นเลย”

เขาขยับเอวพร้อมกับสอดแทงเข้ามาลึก ๆ ด้านใน แก่นกายใหญ่กระแทกเข้ามาจนสุดเหมือนกำลังจะฉีกร่างกายของเธอเป็นชิ้น ๆ แอนเนตรู้สึกหวาดกลัวขึ้นมาทันที เธอตัวสั่นสะท้านอย่างกรีดร้องไม่ออก จากนั้นราเฟลก็จับแก้มหญิงสาวแล้วโน้มตัวลงประกบริมฝีปาก วินาทีที่เรียวลิ้นเกี่ยวกระหวัดพันพันลึกซึ่งเขาก็เริ่มขยับเอวสวนเข้าออกซ้ำ ๆ

“อา ฮึก...ฮะ! ฮึก!”

ส่วนปลายที่ขยับออกแล้วดันกลับเข้ามาจนสุดลำเค็ลอ่อนไหวอย่างบ้าระห่ำ ร่างกายของเธอถูกดันไปข้างหลังทุกครั้งที่ยายหนุ่มเสือกใส่เข้ามาทันทีนั่นราเฟลก็จับเอวของแอนเนตแล้วสอดใส่ลึกกว่าเดิมนัวกับไม่อนุญาติให้ขยับออกห่างกันแม้แต่นิดเดียว ทุกครั้งที่แก่นกายทรงพลังอันร้อนผ่าวสอดแทงและบดขยี้ด้านใน เบื้องหน้าของเธอเหมือนจะเกิดประกายวาบขึ้นมา

“ฮือ...ฮึก! ฮ้า! ลึกเกินไป!”

หญิงสาวสายหน้าขณะใช้สองมือที่ถูกมัดติดแผ่นอกของเขา ราเฟลยกสะโพกกลมกลิ้งขึ้นและสอดแทรกแก่นกายเพื่อบดกระแทกลงมาจากด้านบน ตัวตนของเขาใหญ่มากจนรอยแยกด้านในเหมือนจะฉีกขาดออก การเคลื่อนไหวอันดุตันบดขยี้ลงมาอย่างหนักจนช่องทางอ่อนนุ่มแทบจะบอบซ้ำ แอนเนตหือ้อตาลายไปหมด

พอราเฟลกดแขนซึ่งถูกมัดไว้กับผ้าปูที่นอนและดันแก่นกายเข้ามา ลีคขึ้น แอนเนตก็รู้สึกราวกับใกล้จะถึงจุดสุดยอด ร่างกายของเธอสั่นระริก ทุกครั้งที่ส่วนปลายอันแข็งแกร่งบดกระแทกโดนจุดอ่อนไหวข้างใน

“ฮึก...อ้าาา...!”

ชายหนุ่มบดกระแทกลงไปอย่างแรง เป็นจังหวะเดียวกับที่ร่างกายบอบบางซึ่งถึงจุดสุดยอดกระตุกสวนขึ้นมา จากนั้นเขาก็สอดแทรกแก่นกายเข้าไปตรงกลางหว่างขาที่ตอหดแน่นอย่างรวดเร็วกว่าเดิม ความเสียวซ่านซึ่งเอ่อล้นในสภาพร่างกายอ่อนไหวแพร่กระจายไปทั่วร่างราวกับยาพิษ แอนเนตสะอึกสะอื้นพร้อมกับศีรษะที่ชาวโพลน

“หยุดนะ...หยุด! ฉันไม่ชอบ!”

“ไม่ชอบอะไร ข้างล่างของเธอกำลังปลดปล่อยอยู่นะ พรุ่งนี้สาวใช้ที่มาเปลี่ยนผ้าปูจะต้องตกใจแน่เลย เธอเล่นทำผ้าปูที่นอนเปียกขนาดนี้”

ราเฟลเป็นคนประเภทที่หากแอนเนตบอกว่าไม่ชอบระหว่างร่วมรักกัน เขาจะยิ่งทำตัวหยาบคายกว่าเดิม ชายหนุ่มขยับสะโพกอย่างเร้าร้อนขณะจับใบหูและกระซิบคำพูดหยาบโลนให้ได้ยิน ตอนนี้แอนเนตกำลังถูกสอดใส่จากด้านบนจนบิดเอวเร่าๆ พวงแก้มที่ร้อนผ่าวกับริมฝีปากที่หายใจหอบได้ผ้าปิดตา รวมถึงทรวงอกขาวนวลดูน่ามองไปหมด ราเฟลเอื้อมมือไปขยำนอกอวบอ้อมอันแสนยั่ววนก่อนจะหัวเราะออกมาเบาๆ

“ดูสิ เธอกำลังบิดเอวเร่าๆอย่างนี้ เหมือนสัตว์ที่กำลังเรียกร้องหาคู่ในฤดูผสมพันธุ์เลยนะ”

“ไม่ละ อ้า! ฮึก! อ้าาา!!”

มือใหญ่ยกสะโพกกลมกลิ้งให้ล้อยเด่นก่อนจะถอนแก่นกายออกมาและสอดนิ้วเข้าไปตรงหว่างขาของหญิงสาวแทน เรียวขาบางที่เกี่ยวอยู่บนร่างหนา ถูกแหวกออกจากกันเต็มที่ทำให้หาจุดอ่อนไหวซึ่งบวมเป่งบนรอยแยกนั้นได้อย่างง่ายดาย เขายกกลีบดอกไม้ขึ้นแล้วบดขยี้เบา ๆ จนเธอส่ายหน้าพร้อมกระตุกเกร็งอย่างแรง

“ไม่ชอบ นีว...อ้าาา! เอาออกไปนะคะ อ๊ะ! ฮึก!”

ร่างเล็กตื่นรนและพยายามใช้มือที่ถูกมัดอยู่ผลักมือของชายหนุ่มออกไป แต่เมื่อเขาสอดนิ้วเข้ามาลึกขึ้นกว่าเดิม ร่างกายก็อ่อนปวกเปียกจนต้านทานไม่ไหว พอถูกกระตุ้นจุดที่ไวต่อสัมผัสพร้อมกับถูกรุกล้ำช่องทางอ่อนนุ่มเข้ามาถึงด้านในสุด ผนังด้านในก็บีบรัดอย่างรุนแรง

แอนเน็ตท่าท่าเหมือนจะถึงจุดหมายอยู่รอบร้อตตอนที่นิ้วยาวสอดใส่เข้ามา ของเหลวใสีกี้ซึมซ่านออกมาจากกลางหว่างขา ทุกครั้งที่เขาจับแยกเรียวขาให้กว้างขึ้นและสอดใส่เข้าไปด้านในเป็นจังหวะ เธอก็จะร้องให้สะอึกสะอื้นอย่างหายใจไม่ทั่วท้อง เสียงครวญครางอันเร้าอารมณ์นั้นชวนให้คนฟังเคลิบเคลิ้มตาม

ราเฟลจับยึดร่างที่ไวต่อสัมผัสพร้อมกระแทกนิ้วเข้าไปเร็วขึ้น ผนังด้านในซึ่งถูกครูดร้อนผ่าอย่างหนัก ภายในหัวของแอนเน็ตวูบโหวงและพรวดเลือน นีวสาก ๆ ที่ร้อนฉ่าสอดแทงและกระแทกผนังด้านในที่กำลังตอตรดเข้ามาลึกขึ้นกว่าเดิม หลังจากนั้นส่วนที่ถูกทิ่มแทงอย่างหนักหน่วงก็รู้สึกร้อนผ่าเพราะถึงจุดสุดยอดของอารมณ์

“ฮึก...อ้าาา...”

ชายหนุ่มถอดผ้าปิดตาของแอนเน็ต เขาถูบกรอบหน้าหวานที่ดูอ่อนล้าแล้วก้มลงไปจูบเบา ๆ หญิงสาวที่ร้องให้ในสภาพเปียกชุ่มทั้งส่วนบนและส่วนล่างดูน่าสงสาร แต่ก็เป็นตัวกระตุ้นอารมณ์ขึ้นดีเช่นกัน ราเฟลเลีย

ขอบตาที่ร้อนผ่าวพร้อมกับลมหายใจซึ่งหอบถี่ขึ้นเรื่อย ๆ

“ซูว์ อย่าร้องไห้ ขออีกรอบเดียวแล้วฉันจะปล่อยเธอไป”

“มะ...ไม่เอา...”

แอนเน็ตที่มาถึงขีดสุดทางร่างกายคลานหนีบนเตียงพร้อมกับร้องไห้คร่ำครวญ เธอกลัวว่าถ้ายังทำกันต่อจะได้ตายขึ้นมาจริง ๆ แต่ราเฟลถอดแค่ผ้าปิดตาออกให้เท่านั้น หญิงสาวเลยทำได้แค่คลานหนีด้วยมือสองข้างที่ถูกพันหนาการอยู่

ราเฟลดึงขาข้างหนึ่งของแอนเน็ตที่กำลังคลานหนีกลับมาซ้ำ ๆ และกอดเอวของเธอลง จากนั้นก็จับสะโพกกลมกลิ้งที่กำลังสั่นระริกแล้วสอดแทรกแกนกายเข้าไปลึก ๆ อีกครั้ง การบดกระแทกใส่ช่องทางอ่อนนุ่มที่ยังกระตุกค้างจากการถึงจุดสุดยอดครั้งก่อนเป็นเรื่องน่าทึ่งอย่างยิ่ง

เขาเลียแผ่นหลังซึ่งชุ่มไปด้วยเหงื่อและเริ่มหมუნควงเอวรากับสัตว์ป่าที่กำลังผสมพันธุ์กัน วันนั้นแอนเน็ตลุกออกจากเตียงไม่ได้จนกระทั่งถึงช่วงหัวค่ำ

แอนเน็ตนอนสลบไสลด้วยใบหน้าซีดเซียวอยู่ครึ่งวัน เธอร้องไห้สะอื้นเพราะลูกจากเตียงไม่ไหว อย่างไรก็ตามราเฟลที่เต็มเต็มความต้องการของตัวเองสำเร็จดูจะสุขภาพขึ้นกว่าในตอนเช้า เขายกอาหารเย็นมาให้เธอด้วยตัวเองอย่างเอาใจใส่

ชายหนุ่มหันเนื้อให้ขณะมองแอนเน็ตที่อยู่เบื้องหน้า เพราะผ้าห่มสีขาวหรือเปล่านะ วันนี้ใบหน้าที่ของเธอเลยดูสว่างและงดงามเป็นพิเศษ โดยไม่รู้ว่ที่แอนเน็ตเป็นแบบนี้เพราะตัวเองกอดรัด ดูดตึงและใช้งานร่างกายอีกฝ่ายอย่างหนัก แต่ถึงอย่างไรภรรยาของเขาก็เป็นผู้หญิงที่สวยงามที่สุดในโลกอยู่ดี

ฉันเลือกแต่งงานถูกคนจริง ๆ

ราเฟลหยุดมือที่กำลังหันเนื้อและมองเธออย่างลึมตัว เพราะเขาเอาแต่จ้องหน้าหนักเกินไปหรือเปล่านะ หญิงสาวเลยเงยหน้าขึ้นราวกับช่อดอกคอสมอสที่น่าสงสาร ทันทีที่สบตากัน ชายหนุ่มก็สะดุ้งโหยงราวกับคนมีซนกัดติดหลัง แอนเน็ตเห็นอย่างนั้นเลยถามขึ้นอย่างอ่อนแรง

“ถ้าคุณอยากกินเนื้อ ฉันยกให้เอาไหมคะ ยังไงฉันก็ไม่ค่อยสบายท้องอยู่แล้ว”

แอนเน็ตคิดว่าราเฟลจ้องมองตนเพราะอยากกินเนื้อ ชายหนุ่มส่ายหน้าพลางยิ้มให้กับคำพูดที่ไร้สาระนั้น เขาจิ้มเนื้อที่ตัวเองหันไว้ขึ้นมาจ่อตรงริมฝีปากของเธอขึ้นหนึ่ง หญิงสาวกินเนื้อชิ้นนั้นอย่างใจลอยขณะเอียงคอมองอีกฝ่ายที่ดูไม่เป็นตัวเองแปลกๆ เธอถามเขาด้วยน้ำเสียงเป็นห่วง

“เกิดอะไรขึ้นหรือคะ วันนี้คุณดูแปลกๆ ไปนะคะ”

แอนเน็ตกังวลว่าราเฟลจะสังเกตเห็นร่องรอยหลักฐานบางอย่างที่เธอทำเมื่อคืนก่อน เขาเป็นคนที่ลึกลับเข้าถึงยาก ถ้ารู้อะไรบางอย่างจะไม่มีทางถามเธอโดยตรงแน่นอน ในทางกลับกันก็มีแนวโน้มจะทำตัวแยกๆ ใส่เธอหรือตามติดเฉเหมื่อนอย่างตอนนี้อีกมากกว่า

ไม่อย่างนั้นราเฟลคงไม่ทำดีกับฉันหรอก

น่าเศร้าที่ความเชื่อมั่นของแอนเน็ตต่อราเฟลอยู่ในระดับต่ำมาก ชายหนุ่มที่ไม่รู้เรื่องนั้นไปหูแดงเรื่องขึ้นมา

ตอนนี้โอกาสเหมาะแล้วหรือยังนะ

ราเฟลต้องการสารภาพความรู้สึกที่แท้จริงกับเธอเดี๋ยวนี้ มันเป็นความรู้สึกแปลกใหม่ที่นำหวาดหวั่น และเป็นความรู้สึกรุนแรงที่ควบคุมไม่อยู่

แต่อีกใจหนึ่งก็กลัวว่าจะด่วนสารภาพรักเร็วเกินไป แอนเน็ตกับเขามีปมปัญหาขัดแย้งกันหลายเรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาเรื่องชาติตระกูลที่เขายังไม่ได้เปิดเผยให้เธอรู้

ถ้าสารภาพรัก ฉันคงต้องบอกความจริงกับเธอทั้งหมด

หากเป็นเมื่อก่อน ราเฟลคงซ่อนปัญหาเรื่องชาติตระกูลของตัวเอง เพราะกลัวว่าแอนเน็ตจะรับรู้เข้า และถึงแม้ว่าเธอจะเป็นฝ่ายถามก่อน เขาก็จะทำสีหน้ารังเกียจและตัดบทอย่างเย็นชาโดยไม่ต้องสงสัย เขารู้สึกต่ำต้อยกับสายเลือดฝั่งมารดาของตัวเองมากขนาดนั้น

ถ้าเป็นแค่สามัญชน...ฉันก็คงไม่ต้องปกปิดขนาดนี้แท้ๆ

ชายหนุ่มกุมศรชะเมื่อนึกได้ว่ามารดาของตนเป็นผู้หญิงอย่างไร แอนเน็ตใจดีกับเขาจนไม่ยอมเชื่อว่าเธอมีเชื้อสายของบาเยิร์นที่เป็นตระกูลคลังสายเลือดนั้น

หลังจากรู้เรื่องแม่ของฉันแล้ว เธอจะยังเป็นเหมือนเดิมอยู่ไหม

ราเฟลไม่รู้อะไรเกี่ยวกับแอนเน็ตได้สอบสวนลุงของตัวเองเมื่อคืนนี้ และเธอก็รู้ทุกอย่างหมดแล้ว

จะทำยังไงดี

ชายหนุ่มลอบกังวลอยู่ในใจก่อนจะเชิดหน้าขึ้นโดยอัตโนมัติ มันคือความรู้สึกที่หากเป็นไปได้ก็อยากเก็บไว้ตลอดกาล แต่บัดนี้ความรู้สึกนั้นกำลังคุกรุ่นพร้อมปะทุออกมา ตอนนั้นเขามองเห็นความร้ายแรงของปัญหาแล้ว ถ้ายังเอาชนะความรู้สึกต่ำต้อยไม่ได้และเอาแต่ปกปิดมันไว้ ก็คงจะไม่มีวันพิชิตใจแอนเน็ตได้ตลอดกาล

ตอนนี้ราเฟลพร้อมจะลดศักดิ์ศรีของตัวเองดีกว่าเสียแอนเน็ตไปอย่างที่แฮโรลด์พูด แต่ก็รู้ว่าจะต้องเริ่มเปิดปากจากจุดไหนดี เพราะเรื่องที่ว่ามันหนักหนาเกินกว่าจะพูดออกมาง่าย ๆ

ฉันควรเริ่มพูดตรงไหนดี

ถ้าเป็นทักษะการใช้ดาบก็ว่าไปอย่าง แต่เรื่องทักษะการพูดของราเฟล นั้นแย่แถมน่าเป็นกังวล หลังจากกลัดกลุ้มใจอย่างหนัก เขาก็ตัดสินใจหยั่งเชิงความคิดของแอนเน็ตดูก่อน

ราเฟลมีนิสัยปากแข็งเกินกว่าจะสารภาพออกไปเดี๋ยวนั้น เขาค่อนข้างกลัวมากกว่าตัวเองจะได้รับบาดเจ็บกลับมา แต่สุดท้ายก็เปิดปากพูดอย่างจริงจังโดยสำรวจสีหน้าของอีกฝ่ายไปด้วย

“แอนเน็ต เธอคิดว่าชาติตระกูลสำคัญขนาดไหน”

“โอ้เอ๊ย”

หญิงสาวพรุลมหายใจยาวเมื่อเห็นใบหน้าของราเฟลที่ดูว่าุ่นใจอย่างไม่ทราบสาเหตุ เธอเข้าใจผิดคิดไปว่าเขาคงได้ยินเรื่องไม่ดีเกี่ยวกับการที่ตนเป็นบุตรนอกสมรสมา เพราะแบบนั้นเขาเลยรู้สึกกังวลใจและตื่นแต่เช้าเพื่อมายืนรอเธอกลับบ้าน หลังจากนั้นก็ตามติดแจ้ทั้งวัน

แอนเน็ตเป็นคนที่ไม่เห็นใจความเจ็บปวดของคนรอบข้างเป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากมันเป็นปัญหาของราเฟล สำหรับเธอแล้ว ราเฟลเปรียบดังบุคคลที่สำคัญที่สุด ภายนอกเขาดูแข็งแกร่งกว่าใครๆ แต่ภายในกลับอารมณ์แปรปรวนและอ่อนไหว และช่องว่างทางชาติตระกูลที่ใหญ่โตนั้นทำให้ราเฟลดูน่าเป็นห่วงยิ่งกว่าเดิม

ใครกันอีก ใครมาพูดพล่ามแบบนั้นกับเขา

หญิงสาวรู้สึกเดือดดาลคนแปลกหน้าที่ตัวเองไม่รู้จึกขึ้นมา เธอหยุดกินอาหารทันทีแล้วขับไปใกล้ราเฟลเพื่อลูบไหล่ปลอบเขาอย่างอ่อนโยน

“อย่าใส่ใจกับคำพูดของคนอื่นเลยล่ะ ราเฟล พูดตามตรง...เชื้อสายกับชาติตระกูลยังเป็นประเด็นสำคัญในเดลเทียมอยู่ แต่เหตุผลที่เรื่องพวกนั้นสำคัญเป็นเพราะผืนดินที่ประกอบร่างเป็นมนุษย์คนหนึ่งยังงี่ละคะ ต้นไม้ใหญ่ยากจะเติบโตในผืนดินที่แห้งแล้งและทรูกันดารนะคะ”

แอนเน็ตเงิบไปขณะเลือกใช้คำพูดอย่างระมัดระวัง คงเพราะเมื่อคืนเธอได้ยินเกี่ยวกับอดีตของเขาจากเบนเลยรู้สึกปวดใจเป็นพิเศษ และกังวลว่าจะต้องพูดอย่างไรถึงจะปลอบโยนราเฟลได้ หญิงสาวกลั่นกรองคำพูดอย่างหนักจนสุดท้ายก็เหลือแต่คำแนะนำที่จริงใจ

“ราเฟล คุณเป็นต้นไม้ที่เติบโตสูงกว่าใครในผืนดินที่แห้งแล้ง ดังนั้นใครบางคนเลยริษยาและหาเรื่องเห็บแหมมคุณยังไงล่ะคะ แต่ฉันภาคภูมิใจในตัวคุณที่เป็นแบบนี้ล่ะคะ ฉันพูดจริงนะ คุณเป็นผู้ชายที่ยอดเยียมกว่าคนที่แค้ไซค์ดีเพราะเกิดมาในตระกูลดี ๆ อี๊กค่ะ”

“แอนเน็ต...”

ราเฟลตระหนักว่าตนเปลอลงันหายใจขณะฟังคำตอบของเธอ เขาแค่ถามคำถามเพราะอยากรู้ความคิดของอีกฝ่ายเฉย ๆ แต่กลับได้รับคำตอบที่ตรงตรงสมกับเป็นแอนเน็ต เมื่อได้ยินอย่างนั้นก็รู้สึกว่ชอบตาของตัวเองร้อนผ่าวขึ้นมาอย่างน่าประหลาด

ทำไมฉันถึงเป็นแบบนี้ล่ะ

ชายหนุ่มใช้หลังมือถูสันจมูกที่แสบด้วยความตื่นตันก่อนจะมองแอนเน็ต ดูเหมือนว่าเธอจะไม่สนใจเชื้อสายฝั่งมารดาของเขาว่จะเป็นอย่างไร และปฏิบัติกับคนรอบข้างราวกับเป็นคนสำคัญ ทั้งยังไม่เคยสร้างบาดแผลให้ตัวเขาเลยสักครั้ง ราเฟลตัดสินใจจะเชื่อมั่นในตัวคนอื่นเป็นครั้งแรกในชีวิต เขารวบรวมความกล้าเพื่อเปิดปากพูดออกมา

“แอนเน็ต คำถามที่เธอถามฉันครวก่อนนะ ว่าฉันชอบเธอบ้างหรือเปล่า”

“คะ ทำไมอยู่ ๆ คุณก็พูดถึงเรื่องนั้น...”

แอนเน็ตแปลกใจที่พูดเรื่องชาติตระกูลอยู่ดี ๆ หัวข้อนี้ก็โผล่ขึ้นมาแทนตอนที่ถามคำถามนั้น ราเฟลยังคงนิ่งเงียบ ทำให้เธอรู้สึกเจ็บปวด สีหน้าของหญิงสาวเคร่งขรึมขึ้นมาทันทีเมื่อนึกถึงความทรงจำอันน่าเศร้าในครั้งนั้น ราเฟลไม่ทันสังเกตเห็นสีหน้าของเธอ เขาหลับตาลงแล้วตั้งใจว่าคราวนี้จะสามารถความรู้สึกของตัวเองให้ได้

“ตั้งแต่นั้นฉันก็คิดถึงเรื่องนั้นมาโดยตลอด แอนเน็ต ฉัน...ชอบเธอ”

แอนเน็ตเบิกตากว้างกับคำสารภาพที่คาดไม่ถึง เธอมองราเฟลด้วย

ดวงตาที่สั้นไหวเล็กน้อย ทันทีที่ราเฟลเห็นใบหน้าของตนอยู่ในดวงตานั้น เขาก็รู้สึกอยากลุกขึ้นแล้ววิ่งหนีไปทันที

กำปั้นที่สั้นเทากับเสียงเต้นของหัวใจทำให้หู้้อู้อึขึ้นมากะทันหัน เขา กำลังถูกนัยน์ตาคู่สวยของเธอต้อนให้จมนม

นัยน์ตาของแอนเน็ตที่มองราเฟลเริ่มคลอหน่วยเบาๆ เธอเ้ม้มปาก ขณะแหงนหน้ามองเขาโดยที่พูดอะไรไม่ออก ราเฟลคิดว่าแอนเน็ตกำลัง จะร้องไห้ แต่ทันใดนั้นหญิงสาวก็คลี่ยิ้มและมองเขาด้วยดวงตาที่ลึกล้ำ ยากจะหยั่งถึงความรู้สึกภายในใจ

“ขอบคุณนะคะ ราเฟล แต่คุณไม่เกลียดฉันก็พอแล้วค่ะ”

แอนเน็ตตอบกลับสั้นๆ แค่นั้นแล้วหันหน้าหนีเขาราวกับพูดจบแล้ว ราเฟลเห็นอย่างนั้นก็รู้สึกกระวนกระวายใจราวกับลำตัวโคลงเคลงขึ้นมา กะทันหัน

มันต้องไม่ใช่แบบนี้สิ ต้องมีบางอย่างที่ผิดไปแน่ๆ

เขาพูดลุกขึ้นอย่างลึมตัวแล้วคว้าแขนของแอนเน็ตที่หันหน้าหนีตัวเอง “ทำไมตอบแบบนี้ล่ะ ฉันไม่ได้เกลียดเธอ แต่บอกชอบเธอต่างหาก!”

เขาสารภาพความจริงออกมาด้วยความร้อนรุ่มใจ แอนเน็ตทำหน้าที่ ตกใจกับท่าทางที่เกี้ยวกราดของราเฟล เขาที่สูงกว่าถึงหนึ่งช่วงศิระษะ ไล่ต้อนเธอด้วยอารมณ์ที่แสดงออกมาชัดเจน ใจหนึ่งก็คิดว่าไม่มีทางเป็น แบบนั้นไปได้หรอก แต่ก็รู้สึกเหมือนว่าความรู้สึกนั้นมืออยู่จริงและกำลัง โหมกระหน่ำใส่ตัวเอง

หญิงสาวมองราเฟลด้วยดวงตาที่เบิกกว้างก่อนจะถอนหายใจออกมา ในที่สุด เขาสารภาพออกมาในเวลาที่เหมาะสมพอดี เป็นไปไม่ได้ที่เธอจะ เหมินเฉยคำสารภาพนั้น สุดท้ายก็หันหน้ากลับไปแล้วถามเขาด้วยน้ำเสียง จริงจัง

“แค่นี้กันคะ”

“...หืม”

“ราเฟล คุณชอบฉันมากแค่ไหนกันคะ”

คำถามนั้นทำให้ราเฟลที่กำลังฮึกเหิมปิดปากจับทันที คนที่ไม่เคยแบ่งปันความรู้สึกของตัวเองและเพิ่งเคยรักใคร่เป็นครั้งแรกอย่างเขาไม่อาจพูดคำพูดอย่าง ‘ฉันรักเธอเท่าแผ่นดินฟ้า เท้าผืนดินเลย!’ ออกมาได้ คำถามของแอนเน็ตจึงเหมือนปริศนาคำทายที่ยากเกินไปสำหรับเขา

ราเฟลรู้สึกสับสนวุ่นวายใจเพราะไม่รู้ว่าเธอคิดอะไรอยู่ถึงถามคำถามแบบนี้

แอนเน็ตแหงนมองนัยน์ตาสีน้ำเงินที่สั่นไหวของเขา ดวงตาคู่งามที่แหลมคมราวกับสัตว์ดุร้ายตัวหนึ่ง แม้ว่าเจ้าตัวจะมีนิสัยดีอรัน ชอบทำตามใจตัวเองและไม่ชอบแบ่งปันความคิดกับคนอื่น แต่ก็ไม่ได้ทำตัวมีเล่ห์เหลี่ยมอะไร ในชาติก่อนที่เธอแข็งแรงดี เขามักจะฉุนเฉียวและโมโหอยู่บ่อยๆ แต่เมื่อเธอล้มป่วย เขาก็ไม่เคยหวาดเสียวดังใส่หน้าเลยสักครั้ง และคอยดูแลเธอยามเจ็บป่วยเสมอมา ราเฟลเป็นคนเดียวที่อยู่เคียงข้างจนกระทั่งเธอเสียชีวิต

ถึงแม้ว่าราเฟลจะไม่ได้รักเธอ แต่เธอก็เป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวในชีวิตของเขา นอกจากเธอแล้ว เขาไม่เคยมีใครอีก แอนเน็ตที่รู้เรื่องนี้ดียิ่งกว่าใครมองใบหน้าของเขาเงิบๆ ใบหน้าที่ดูหล่อเหลาแต่โดดเดี่ยวนั้น

ฉันจะเกลียดผู้ชายแบบนี้ลงได้อย่างไร

จังหวะที่ราเฟลบอกรักเธอ แอนเน็ตก็รู้สึกสะเทือนใจขึ้นมาแปลกๆ แม้ว่ามันจะไม่ใช้ความรู้สึกในเชิงชอบพอเพศตรงข้าม แต่ก็เป็นที่ไม่ตรีในฐานะคนรู้จักที่อยู่ใกล้ตัว เธอรู้สึกเหมือนว่าหลังย้อนเวลากลับมาก็ได้รับการชดเชยจากวันวานที่ต้องเจ็บปวดและทุกข์ทรมานทางจิตใจเพียงลำพัง

แต่คำสารภาพที่ฟังดูเลื่อนลอยอย่าง ‘ฉันชอบเธอ’ ยังไม่เพียงพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากนึกถึงเส้นทางที่ตัวเองจะต้องก้าวต่อไปในอนาคต

ถ้าเราไม่ได้อยู่ในสถานการณ์แบบนี้ก็คงจะดี

รอยยิ้มอันขมขื่นผุดขึ้นบนริมฝีปากของแอนเน็ตต์ เมื่อวานเธอสอบสวนเบน มาร์ช อยู่ทั้งคืน แล้วก็ได้อะไรหลายอย่างมากกว่าที่ตัวเองคาดไว้

เธอตัดสินใจว่าถ้าราเฟลยังรู้สึกครึ่ง ๆ กลาง ๆ อยู่ ลู้ออดใจจากเขาแค่นี้ดีกว่า เพื่อจะได้ไม่ต้องเขามาพัวพันกับทางเดินในอนาคตของตัวเอง และเพื่อจะได้ไปจากเขาอย่างสบายใจหลังจากที่เรื่องราวทุกอย่างจบลง

หลังจากตัดสินใจแน่วแน่แล้ว หญิงสาวก็ยื่นมือออกไปลูบแก้มที่เกลี้ยงเกลาราวกับประติมากรรมของเขา จากนั้นดวงตาใต้แพขนตายาวของราเฟลก็ก้มมองเธออย่างว่าุ่นใจ แอนเน็ตต์ที่ดึงดูดยาวตาของเขาได้สำเร็จ พุดขึ้นอย่างนุ่มนวล

“ขอโทษนะคะที่ฉันให้คำตอบได้แค่นี้ แต่ที่ฉัน... ถามว่าคุณชอบฉันมากแค่ไหน เพราะความรู้สึกของคุณเหมือนกับสายลมในฤดูใบไม้ผลิที่พัดผ่านไปชั่วคราว ฉันไม่อาจตอบรับความรู้สึกอย่างนั้นได้หรอกค่ะ ตอนนี้องค์การของฉันมันซับซ้อนนะค่ะ ดังนั้นโปรดคิดให้รอบคอบด้วยเถอะนะค่ะ”

“คิดให้รอบคอบอย่างนั้นหรือ เธอหมายความว่ายังไง”

ราเฟลคว้าข้อมือของแอนเน็ตต์อย่างรีบร้อนและถามขึ้นอีกครั้ง ใบหน้าของเขาดูน่ากลัวราวกับคนโกรธ แต่นัยน์ตาสีน้ำเงินกำลังสั่นไหวเหมือนจะร้องไห้แปลกๆ แอนเน็ตต์เห็นอย่างนั้นก็ถามขึ้นเบาๆ

“ราเฟล คุณให้ความสำคัญกับฉัน... มาเป็นอันดับหนึ่งได้ไหมคะ”

“ให้ความสำคัญหรือ”

“ใช่ค่ะ เห็นอกว่าครอบครัวแล้วก็เกียรติยศของคุณ คุณชอบฉันขนาดนั้นเลยหรือเปล่าคะ”

หลังจากพูดคำที่มีความหมายลึกซึ้งจบ แอนเน็ตก็มองราเฟลเงียบๆ แต่ชายหนุ่มไม่อาจตอบคำถามอะไรได้

ให้จัดลำดับความสำคัญของความรู้สึกชอบนั้นหรือ

สำหรับราเฟลที่เพิ่งเคยรู้สึกแบบนี้เป็นครั้งแรกถือเป็นปัญหาหนักทีเดียว เขารู้สึกเหมือนเธอกำลังท่างเห็นกันชอบกล ราเฟลพยายามโอบรอบเอวของแอนเน็ตโดยอัตโนมัติ แต่หญิงสาวเบี่ยงตัวหนีเบาๆ แล้วพูดเสริมด้วยรอยยิ้มอันโคกเคี้ยว

“ถ้าทำอย่างนั้นไม่ได้ เราก็ใช้ชีวิตเหมือนที่เป็นอยู่ตอนนี้เถอะค่ะ แบบนั้นจะดีกว่าสำหรับเราทั้งคู่ ขอโทษจริงๆ นะคะ ราเฟล”

ชายหนุ่มตกตะลึงจนแทบหยุดหายใจเมื่อได้ยินคำพูดนั้น แอนเน็ตเป็นฝ่ายที่ยื่นมือมาให้เขาก่อนเสมอ และไม่เคยหันหลังให้กันเลยสักครั้ง ดังนั้นราเฟลเลยมั่นใจอยู่ลึกๆ ว่าจะไม่วันถูกเธอปฏิเสธอย่างแน่นอน

แต่แอนเน็ตที่อยู่ตรงหน้าในตอนนี้อกำลังมองเขาราวกับรู้สึกผิด เธอผลักให้เขาออกไปข้างนอกก่อนจะปิดประตูห้องนอนของตัวเองในที่สุด ใบหน้าด้านข้างของเธอที่มองเห็นผ่านช่องประตูกำลังประกาศตัดความสัมพันธ์กันโดยสิ้นเชิง

สิ่งที่สำคัญสำหรับทั้งคู่ในตอนนี้เป็นเวลาในการคิดให้รอบคอบ

เมื่อคืนก่อน แอนเน็ตจับตัวเบน มาร์ช แล้วตรงไปยังคฤหาสน์ของเซลเลสทิน แน่แน่นอนว่าไม่มีที่ไหนสะดวกสบายเท่าบ้านของตัวเองอีกแล้ว แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าจะไปที่คฤหาสน์ของเซลเลสทินไม่ได้ ถึงเธอจะอยู่ในสังคมที่ไร้จริยธรรมขนาดไหน ก็ไม่อาจทรมาณผู้เป็นลุงในคฤหาสน์ของหลานชายได้

เมื่อเร็ว ๆ นี้แอนเน็ตอ่านหนังสือให้ความรู้เรื่อง ‘วิธีสอบปากคำให้

ผู้ร้ายที่โกหกรับสารภาพ เธอตัดสินใจแล้วว่าถ้าเกิดคับขันหรือจนตัวจริง ๆ ก็พร้อมจะเป็นคนลงมือเอง

ไม่เป็นไรนะ ฉันอ่านภาคผนวกเรื่องวิธีทรมาณที่ง่ายและได้ผลมาหมดแล้ว

การล้างมลทินจากความไม่เป็นธรรมคือเจตจำนงที่เธอคาดหวังไว้ในชาติก่อน หลังจากตายมาครั้งหนึ่งจนมาอยู่ในชาตินี้ ในที่สุดเธอก็ได้เข้าไปใกล้เป้าหมายมากขึ้น ชีวิตที่จบลงอย่างว่างเปล่าโดยไม่รู้อะไรเลย แคนในชาติก่อนก็พอแล้ว แอนเน็ตตั้งใจแน่วแน่ว่าต้องสืบสาวหาความจริงทั้งหมดให้จงได้ ต่อให้มือขาวสะอาดของตัวเองต้องเปื้อนเลือดก็ตาม

พอเข้าไปในอาคารหลังเล็กของตระกูลเซลเลสทินที่เคยไปมาแล้ว ก็เห็นหญิงสาวกำลังยืนรออยู่ด้วยใบหน้ายินดี เธอทำหน้าที่ล็อกหลังจากเห็นว่าแอนเน็ตกลับมาอย่างปลอดภัย แต่พอเดินเข้ามาใกล้ สีหน้าของเซลเลสทินก็แข็งกระด้างขึ้น เพราะพบเบน มาร์ช ที่ถูกไรลินลากเข้ามาด้วย

คนร้ายลักพาตัวตอนนั้น...!

ใบหน้าที่ของเซลเลสทินซีดเผือดลงทันที หลังจากถูกลักพาตัวในวันนั้น เธอก็ไม่เคยหลับเลยแม้แต่วันเดียว ความหวาดผวาและความชอกช้ำทางจิตใจอันแสนสาหัสค่อย ๆ กลืนกินเธอทีละน้อยในทุกวัน สภาพจิตใจและจิตวิญญาณที่ถูกกัดกินนั้นเจ็บปวดจนไม่อาจข่มตาให้หลับได้ และตัวการของปัญหานั้นก็ได้มายืนอยู่ตรงหน้าเธอแล้วในตอนนี้

ตอนนั้นเองใครบางคนก็เข้ามาโอบไหล่ของเซลเลสทินซึ่งสั่นเทาจากอาการแพนิค¹ มือที่อบอุ่นและอ่อนโยน กลิ่นหอมอ่อน ๆ ของดอกไม้ที่โชยมาจากวงแขนกับผมสีลอนด์ทองที่สัมผัสถูกแก้มกำลังปลอบโยนหัวใจ

¹อาการแพนิค (Panic Attacks) อาการตื่นตระหนกอย่างรุนแรงเมื่อเผชิญกับเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง

ของเธอ แอนเน็ตโอบไชล์เซลเลสทินแน่นพลาญพูดกระซิบเบาๆ

“ตอนนี้คุณจะไม่เป็นไรแล้วนะคะ เซลเลสทิน ในที่สุดฉันก็จับฝันร้ายที่ตามหลอกหลอนคุณมาได้แล้วค่ะ”

ทันทีที่ได้ยินคำพูดของแอนเน็ต เซลเลสทินก็รู้สึกว่าจะบางอย่างที่อัดแน่นในอกคลี่คลายลง พร้อมกับความรู้สึกโล่งใจและความรู้สึกเหมือนปลดแอกที่ถ้าโถมเข้ามาจนเธอเวียนหัว เซลเลสทินหลับตาลงแล้วพริ้งแขนอ่อนนุ่มของอีกฝ่าย

ตอนนี้ถึงเวลาที่ต้องยุติฝันร้ายอันยาวนานนี้เสียที

อุตสาห์จับเบน มาร์ช ที่หนีไปกอดานมาได้ทั้งที มีหลายเรื่องเลยที่เธออยากได้ยินจากเขา เซลเลสทินที่พริ้งไชล์ของแอนเน็ตเงยหน้าขึ้นอย่างไม่ค่อยเต็มใจ แล้วก็ต้องสะดุ้งโหยงหลังจากมองเบน มาร์ช ที่แรกเธอไม่เห็นเพราะความรู้สึกบอบช้ำทางจิตใจ แต่มีชายรูปร่างบางอย่างยื่นคนหนึ่งกำลังล็อกต้นคอของเขายู่

“นั่น ท่านผู้นั้นเป็นใครคะ”

เซลเลสทินเรียกชายคนนั้นอย่างยกย่องโดยไม่รู้ตัว เห็นจากที่เขาลากเบน มาร์ช มา เหมือนจะออกแนวเป็นลูกน้องของแอนเน็ต แต่น่าแปลกที่เธอพูดหัวงงๆ ไม่ออก คงเพราะเขามีหน้าตาที่สง่างามมากกระมัง

ทันทีที่เธอหันไปมองทางนั้น ชายคนดังกล่าวก็ยิ้มตาหยีให้อย่างสดใสโดยรวมแล้วเขาเป็นบุรุษรูปร่างที่มีใบหน้าขาวสะอาดเกลี้ยงเกลาเข้ากับผมสีน้ำเงินเข้ม แต่นัยน์ตาสีแดงที่ส่องประกายใต้ขนตานั้นมีเสน่ห์เข้ายวนราวกับกุหลาบ เซลเลสทินที่มองรอยยิ้มเจิดจ้าตรงหน้ายกมือขึ้นมาบังตา เพราะกลัวว่าตัวเองจะตาบอดเข้า

“อ้อ เขาเป็นหน่วยข่าวกรองของฉันเองค่ะ เป็นคนที่มีความสามารถมากเลยนะค่ะ”

คำพูดของแอนเน็ตที่ยืนอยู่ข้างๆ ฟังดูเลื่อนราวกับเสียงสะท้อน

จากที่ไกล ๆ สงสัยจะคัดเลือกหน่วยข่าวกรองจากหน้าตาแน่เลย เซลเลสทิน ตกตะลึงกับความงามของไรลินจนใจลอยไปครึ่งหนึ่งเลยแทบไม่ได้ยินคำถาม ถัดไปของแอนเน็ต

“คะ...คุณว่าอะไรนะคะ”

เซลเลสทินที่กำลังเหม่อลอยละสายตาจากไรลินอย่างยากลำบาก แอนเน็ตเห็นอย่างนั้นก็ยิ้มราวกับมองว่าน่ารักก่อนจะถามซ้ำอีกรอบ

“ห้องใต้ดินของคุณยังมีที่ว่างอีกที่หนึ่งไหมคะ”

...แอนเน็ตถามด้วยท่าทางที่ส่งารวมราวกับถามว่ามีไวน์อีกไหม หญิงสาว ดูไม่เหมือนคนที่จะลากใครลงห้องใต้ดินเพื่อเตรียมซ้อมoleyลักนิต ถ้ามองให้ถี่ถ้วนจะเห็นว่าแอนเน็ตมีด้านที่น่ากลัวต่างจากลักษณะภายนอกของเธอ

เซลเลสทินผลักประตูออกไปและเปิดประตูทางเข้าห้องลับที่เป็นบันได ทอดยาวลงไปยังชั้นใต้ดิน เป็นเรื่องธรรมดาที่ต้องเตรียมพื้นที่ไว้ต้อนรับแขกล่วงหน้า เนื่องจากมีแขกคนพิเศษมากมายมาเยี่ยมเยียนทั้งที่

หญิงสาวสังเกตเห็นกำลังก้าวลงบันไดแบบครวก่อน พอนึกถึงการสอบสวนที่จะเกิดขึ้นหลังจากนี้ก็ก้าวขาไม่ออกเสียอย่างนั้น เธอรู้สึกตะขิดตะขวงใจที่ต้องอยู่ในห้องใต้ดินกับชายที่เคยลักพาตัวตัวเอง

“ไม่นึกเลยว่าฉันจะอ่อนแอขนาดนี้”

เซลเลสทินตำหนิตนเอง เธอชอบแม้ริมฝีปากและพยายามเดินลงไปที่นั่นแอนเน็ตก็จับไหล่ของเธอแล้วส่ายหน้า

“ไม่เป็นไรค่ะ เซลเลสทิน คุณอยู่ที่นี้ก็ได้ค่ะ ฉันจะเล่าให้คุณฟังทันทีที่สอบสวนเสร็จ”

“...ขอโทษนะคะ แล้วก็ขอบคุณคุณมากค่ะ แอนเน็ต”

เซลเลสทินที่ขอบตาแดงเรื่อถอยออกจากทางลงบันได อันที่จริงในมุมมองของแอนเน็ตคิดว่าให้หญิงสาวรออยู่ข้างบนน่าจะดีกว่า เธอไม่อยากให้เซลเลสทินได้ยินความจริงต่าง ๆ จากเบน เพราะเบนอาจจะหลุดพูดอดีต

ของเราเพลก็ได้ อย่างเช่น มารดาของเราเพลเป็นใคร และชีวิตในวัยเด็กของเขาเป็นอย่างไร

เรื่องเหล่านี้เป็นอดีตที่แม้แต่แอนเน็ตเองก็ยังไม่รู้ ให้เซลเลสทินรอข้างบนดีกว่าเสี้งให้เธอลงมาฟังด้วย โดยไม่รู้ว่ประวัติของเราเพลจะถูกเปิดเผยออกมาเมื่อไร

“งั้นฉันจะรีบกลับมาณะคะ อย่างกังวลไปเลยคะ คุณรออยู่ที่นี่เถอะ”

แอนเน็ตหอมแก้มของเซลเลสทินอย่างอ่อนโยนก่อนจะเดินนำลงไปคงเพราะเคยมาที่นี่ครั้งหนึ่งแล้ว บรรยากาศในห้องใต้ดินเลยดูอบอุ่นเป็นกันเอง เหมือนว่าเธอเคยมาที่นี่ครั้งหนึ่งแล้ว บรรยากาศในห้องใต้ดินเลยดูอบอุ่นเป็นกันเอง เหมือนว่าเธอเคยมาที่นี่ครั้งหนึ่งแล้ว บรรยากาศในห้องใต้ดินเลยดูอบอุ่นเป็นกันเอง เหมือนว่าเธอเคยมาที่นี่ครั้งหนึ่งแล้ว

โรลินที่ถือคอกของเบน มาร์ช เดินตามหลังแอนเน็ตไป แล้วเซลเลสทินก็ปิดประตูทางเข้าห้องลับที่อยู่ข้างบน หลังจากมัดเบนที่หมดสติไว้บนเก้าอี้สอบสวน ทุกอย่างก็เตรียมพร้อมเสร็จเรียบร้อย ต่อจากนี้ถึงเวลาเริ่มต้นการสอบสวนลับๆ แล้ว

ฮ่าาา!

“แค็ก ๆ!”

คนเราเวลาถูกน้ำสาดใส่หน้า ต่อให้นอนอยู่ก็ต้องสะดุ้งตื่นขึ้นมาทุกราย ถึงจะสาดน้ำแค่พอทำให้ใบหน้าเปียก แต่น้ำแปลกที่ความหวาดกลัวเหมือนกำลังจมน้ำกลับถาโถมใส่เบน

เบน มาร์ช ที่กำลังหมดสติอยู่ไอลงโลกและสายศิระระอย่างตกใจ ซึ่งเจ้าตัวก็เป็นคนหัวล้านเตียนที่ไม่มีผมสักเส้นอยู่แล้ว

“ตื่นแล้วสินะ”

โรลินยกเท้าซึ่งสวมรองเท้าบูตอยู่ขึ้นวางบนเก้าอี้ของเบนพลางยิ้มราวกับปีศาจ เขามองเบนที่อยู่ตรงหน้าโดยไม่ได้ปิดบังสีหน้าที่บั่นทึงใจของตัวเอง นานแล้วที่เจ้าของสมาคมซีเคิร์ตอย่างเขาไม่ได้มาลงเล่นใน ‘สถานที่เกิดเหตุ’ อย่างนี้ ดังนั้นเลยไม่รู้สึกเบื่อหน่ายและค่อนข้างตื่นเต้นด้วยซ้ำ ชายหนุ่ม เสยผมสีน้ำเงินเข้มที่ย้อมมาใหม่ก่อนจะร้ายยาวอย่างนุ่มนวล

“เบน มาร์ช อายุสี่สิบแปดปี ชื่อปลอมอิวาน สมิธ ปลอมแปลง ตัวตนและแฝงตัวเข้าไปเป็นหนึ่งในคนขับรถม้าของตระกูลบาเยิร์น จากนั้นก็ ใช้วันออกเวรลักพาตัวเลดี้เซลเลสทิน เคียส์ ที่กลับมาจากพระราชวัง แล้วก็ไปบีบความผิดให้เลดี้บาเยิร์นสินะ ฉันพูดผิดตรงไหนหรือเปล่า”

เบน มาร์ช เพิ่งรู้ว่าตัวเองติดกับเข้าแล้ว มันต้องเป็นกับดัก ที่วางแผนมาอย่างดีมากแน่ ๆ เขาปิดปากเงียบและจ้องโรลินด้วยดวงตา แข็งกร้าว เห็นสีหน้าที่สู้ยิบตาของเบนแล้วเหมือนว่าเขาจะรู้สึกได้ถึงภาวะคับขันอยู่ไม่น้อย

ต้องใช่เธอแน่ ๆ หญิงงามผมสีลอนด์ทองที่ยืนมองจากด้านหลังของผู้ชายคนนั้นไม่ใช่ใครอื่นนอกจากเจ้านายเก่าของเขา เป็นคนที่เขาเคยสร้าง ผลงานหักหลังเธออย่างเจ็บแสบ เดิมทีเธอเป็นคุณหนูผู้อ่อนโยน แต่ตอนนี้ กลับมองมาทางนี้ด้วยสีหน้าเย็นชาอย่างมาก

เมื่อเห็นสายตาคู่นั้น เบน มาร์ช ก็ตัวสั่นเทาและพยายามแก้มัดเชือก เกลียวให้หลุดให้ได้ ตำแหน่งพระชายารัชทายาทอยู่ตรงหน้าแล้วแท้ ๆ แต่ เธอกลับชวดตำแหน่งนั้นเพราะเขา จะรู้สึกคับแค้นใจขนาดไหนกันเชียว เธอ มองมาเหมือนกับจะสั่งฆ่าเขาให้ตายเดี๋ยวนั้น แต่ถึงจะดิ้นรนไปก็ไร้ประโยชน์ อยู่ดี

“ว่างเหลือบไปมองที่อื่นด้วยแฮะ อย่าเครียดไปเลย พอรู้ทุกอย่าง ที่อยากรู้ครบแล้ว ฉันจะปล่อยแกไปเอง”

ดวงตาของโรลินเปล่งประกายด้วยความปลื้มปีติตอนที่พูดประโยคนั้น

เขามีรสนิยมชอบความชาติสม² ต่างจากไบหน้าอันงดงามของตัวเอง

ชายหนุ่มถือค้อนทุบเนื้อซึ่งไม่รู้ว่ายหยิบออกมาจากไหนไว้ในมือ เขาก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว และทำท่าเหมือนจะทำให้เบนเป็นลูกชิ้นเนื้อบดเดี๋ยวนี้ ทันใดนั้นเบนที่หน้าซีดเผือดก็เปิดปากพูดในที่สุด

“ทะ...ทำไมถึงทำอย่างนี้ล่ะครับ กระทบแค่ทำตามคำสั่งเท่านั้น! คุณคงจินตนาการไม่ออกแน่ ๆ ว่านายท่านคนไหนที่หนุหลังกระทบอยู่! ถ้าท่านนั้นรู้เข้า ทุกคนในที่นี้จะต้องอยู่ไม่สุขกันแน่! ดังนั้นช่วยแก้มัดแล้วปล่อยกระทบ...อีก!”

“ฮะ ขอโทษที พอดีว่าแกเสียงดังเกินไปนะ”

ไรลिनที่เตะหน้าแข้งของเบนอย่างแรงทำสีหน้าเหมือนรู้สึกผิดจากใจจริง แต่ไบหน้านั้นดูเหมือนปีศาจมากกว่า ชายหนุ่มคงค้อนในมือเล่นอย่างบอกเป็นนัย ๆ ว่า ‘คราวหน้าจะใช้ค้อนแล้ว’

เบนหน้าซีดเผือดเมื่อสัมผัสได้ถึงทายนะวาง ๆ หลังจากประสบความสำเร็จในการลงมือซ่มซู่อีกฝ่ายจนได้ผล ไรลिनก็ก้มมองเบนแล้วยิ้มกริม

“ฉันสงสัยจัง ทำไมแกถึงคิดว่าเราไม่รู้อะไรเลยตั้งแต่แรก คงไม่ได้คิดว่าเราจับแกมาเพื่อตั้งใจจะแก้แค้นเล็ก ๆ น้อย ๆ ใช่มั้ย อืม ถึงฉันจะไม่ได้พูดผิดไปทั้งหมดก็เถอะ”

เบนอ้าปากค้างกับคำพูดที่มีความหมายลึกซึ้งของไรลिन เขาทำหน้าที่ราวกับตั้งคำถามว่าพวกเรานั้นรู้อยู่แล้ว หรือแค่ถามหยั่งเชิงเฉย ๆ ไรลिनเห็นอย่างนั้นก็โน้มตัวลงไปกระซิบเบา ๆ ข้างหูของเบน

“แกทำหน้าที่เหมือนไม่เชื่อฉันเลยนะ ถ้าอย่างนั้นมาดูกันซี...ฉันจะลอง

² ความชาติสม (Sadism) คืออาการที่รู้สึกพึงพอใจ เมื่อได้เห็นคนอื่นเกิดความเจ็บปวดทั้งทางร่างกาย ทางเพศ หรือทางจิตใจ เช่น การทุบตี การล่วงละเมิดทางเพศ การตำท้อถูกเหยียดหยาม และการลดคุณค่าความเป็นมนุษย์

บอกใบ้สักข้อดีใหม่ ผู้อุปถัมภ์ของแกเป็นเจ้าของสายเลือดอันสูงส่งที่สุดในเดลเทียมไซท์ใหม่ล่ะ”

เบนถลิ่งตาจนแทบถลนด้วยความตกใจ

พวกนี้ต้องรู้ทุกอย่างแล้วและตั้งใจมาสอบปากคำเขาแน่ๆ

ไรลีนยกไหล่ขณะไล่ต้อนเบนด้วยน้ำเสียงล่อลวง

“อย่างที่บอกไปว่าไม่ได้จับแกมาเพื่อจะแก้แค้นเล็กๆ น้อยๆ แล้วเราก็นั่งรู้เรื่องทุกอย่างหมดแล้ว แค่อยากได้ยินรายละเอียดพวกนั้นเพิ่มเติมจากปากแกเฉยๆ จะให้ความร่วมมือได้ไหม”

ตัวของเบนเริ่มสั่นเทาด้วยความหวาดกลัว ถ้าทรยศพระราชแล้วเขายังมีชีวิตรอดอยู่ไหม พระราชาเป็นผู้ที่เลือดเย็นสมกับเป็นผู้อยู่จุดสูงสุดพระองค์ตรัสอยู่เนื่อง ๆ ว่าไว้ชีวิตเขาเพราะยังพอใช้ประโยชน์ในภายภาคหน้าได้ แต่ถ้าจะเปลี่ยนพระทัยขึ้นมาก็ไม่ใช่เรื่องแปลก หากเขาเปิดปากพูดที่นี้พระองค์คงไม่ยกโทษให้อย่างแน่นอน

เบนพยายามใช้หัวคิดเพื่อหลุดพ้นจากวิกฤตครั้งนี้ไปให้ได้ แต่ไรลีนสังเกตเห็นปฏิกิริยานั้นของเบนเลยพูดข่มขู่ด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

“ตัดสินใจให้ทีละ แกก็เห็นว่านี่เป็นพื้นที่ลับตาคน ถึงแกถูกฆ่าตายก็ไม่มีใครรู้หรอก ต่อให้ตายเพื่อรักษาความซื่อสัตย์ก็ไม่มีใครรับรู้ คิดเอาไว้ทางเลือกไหนที่จะรักษาชีวิตตัวเองไว้ได้”

ดวงตาสั่นเทาของเบนมองไปรอบ ๆ ราวกับหาที่พึ่ง ผู้ชายตรงหน้าพูดถูกต้อง ที่นี้เป็นพื้นที่ลับตาคนโดยสมบูรณ์แบบ และเขากำลังจะตายในที่แห่งนี้โดยไม่มีใครรู้ แม้กระทั่งศพก็คงไม่ถูกพบ ร่างกายจะเน่าเปื่อยจนเหลือเพียงโครงกระดูก และฝุ่นจะปกคลุมบนนั้นจนฟุ้งร่อนไปในที่สุด

เบนเริ่มหายใจหอบด้วยความหวาดกลัวสุดขีด รู้สึกเหมือนกำแพงห้องใต้ดินที่มีมิติกำลังโอบล้อมตัวเองจากทุกทิศทุกทาง เขามองแอนเนต ราวกับร้องขอความเมตตา แต่ก็ต้องหมดหวังกับสายตาที่เย็นชาของเธอ

คนพวกนี้วางแผนปลอมตัวอย่างละเอียดรอบคอบตั้งแต่แรกเพื่อมาจับเขา ไม่มีทางที่ตอนนี้จะมาปล่อยไปง่ายๆ เพราะความเห็นใจหรือก

เมื่อรู้สึกได้ว่าเหยื่อเริ่มโอนอ่อนลง ไรลินก็เหวี่ยงก้อนให้ดูชัดๆ เขาใช้ก้อนทุบกำแพงด้านข้างราวกับจะลองทดสอบระดับความแข็งแรง จากนั้นกำแพงก็ถูกทุบเป็นรูพร้อมกับเสียงดังปึกอย่างแรง ตามมาด้วยเศษฝุ่นที่กระจายคละคลุ้งไปทั่ว

คราวนี้สายตาของชายหนุ่มหันมาที่เข้าของเบน ทันใดนั้นเบนก็ตระหนักถึงเข้าของตัวเองที่กำลังจะตกอยู่ในสภาพเดียวกันเร็วๆ นี้ เขามองกำแพงแตกๆ ด้วยชาติสนับๆ

“เอาละ ฉันให้เวลาคิดมากพอแล้วมั้ง ถ้านั่นตอนนี่มาเริ่มเล่นกันอย่างจริงจังงะอะ”

ไรลินเดินเข้าไปใกล้พร้อมกับฮัมเพลงเบาๆ เงาของเขาทอดยาวบนเก้าอี้ที่มัดคนเอาไว้อย่างเป็นลางร้าย จังหวะนั้นเบนรู้สึกสะพรึงกลัวขึ้นมาจริงๆ เขาเป็นนักพนันที่ห่างไกลจากความซื่อสัตย์อยู่แล้ว เลยหลับตาแน่นพร้อมตะโกนเสียงดัง

“กระ...กระผมจะพูดครับ! กระผมจะตอบคำถามทุกอย่างที่ถามมาได้โปรดไว้ชีวิตด้วยครับ!!!”

แม้ว่าเบนจะพูดคำที่ต้องการออกมาแล้ว แต่ใบหน้าของไรลินกลับฉายแววผิดหวัง เขาเพิ่มพ้ำว่า “เซอะ” เบาๆ และทำท่าเสียดยตีความบังเหิงอันสนุกสนานนี้จบลง แต่ในเมื่อได้รับความร่วมมือแล้ว หลังจากนั้นก็เป็นเวลาเปิดเผยความลับทุกอย่างที่หมอนั้นรู้

พูดโดยสรุปก็คือพระราชชาเซลกราตีสเป็นผู้อยู่เบื้องหลังที่สั่งการให้เบนมาร์ช ก่อเหตุลักพาตัว เพราะแบบนั้นพวกมหาตเล็กในพระราชวังเลยช่วย

เบนลักพาตัวเซลเลสทิน และให้การปรับปรุแอนเนตในทางเสียๆ หายๆ ทั้งหมดเป็นคำสั่งของพระราชชาติยิ่งใหญ่ราวกับพระอาทิตย์ ใครจะกล้าท้าทายคำสั่งของพระองค์

ทำไมชาติก่อนฉันถึงไม่เคยสงสัยฝ่าบาทเลยนะ

แอนเนตถอนหายใจยาว

ก็พอเข้าใจได้ทีเธอไม่เคยเอะใจอะไรเลย พระราชาแสดงให้เห็นแล้วว่าพระองค์จัดการเรื่องราวได้อย่างสมบูรณ์แบบและเลือดเย็นจริง ๆ

หลังจากคดีลักพาตัวถูกปิดลง พวกมหาดเล็กที่เกี่ยวข้องกับคดีนั้นก็ถูกคุมขังที่คุกใต้ดินของพระราชวัง และหลังจากนั้นก็ไม่มีใครได้ยินข่าวคราวของพวกมหาดเล็กอีกเลย แม้แต่เบน มาร์ช ที่ร่วมแผนการนี้ก็ไม่รู้ข่าวของพวกเขา

แต่ตอนนี้แอนเนตรู้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้นกับคนเหล่านั้น เพราะเธอมีหน่วยข่าวกรองมากความสามารถอยู่ทุกคน ไวลินบอกให้รู้เป็นนัยๆ ว่าตอนนี้ไม่มีนักโทษคนไหนถูกคุมขังอยู่ที่คุกใต้ดินของพระราชวัง

ช่วงเช้าตรู่เมื่อไม่กี่เดือนก่อน เห็นว่ามีคนเห็นพวกผู้คุมลอบยกศพออกมาจำนวนหนึ่งแล้วฝังไว้ใต้โรงเลี้ยงม้า

แอนเนตพอจะรู้ว่าศพพวกนั้นเป็นใครโดยไม่ต้องดูหน้าด้วยซ้ำ เธอคิดว่าการจัดการปัญหาแบบนี้ดูสมกับเป็นพระราชา เพราะการฆ่าสุนัขล่าเนื้อหลังจากเสร็จศึกเป็นเรื่องปกติในโลกการเมือง หากไม่ทำเช่นนั้น สุนัขล่าเนื้อที่หิวโหยอาจจะมาแวงกัดต้นคอของเราเอง

แต่ทำไมพระราชชาติถึงไว้ชีวิตเบน มาร์ช ในขณะที่พวกมหาดเล็กทุกคนถูกฆ่าตาย แอนเนตไม่เข้าใจเรื่องนั้น เธอขมวดคิ้วมุ่นก่อนจะถามกับเบนโดยตรง

“พวกมหาดเล็กคือคนที่ทำงานให้พระราชชาติ พวกนั้นก็ทำตามคำสั่งอยู่แล้ว แต่ทำไมนายถึงทำเรื่องเสี่ยงอันตรายแบบนี้ล่ะ ได้ยินมาว่า

ก่อนมาเป็นคนขับรถม้าของฉัน นายเคยทำงานรับจ้างจิปาตะในเขตกลุติไชใหม่”

“ฝ่าบาทผู้สูงส่งรับสั่งให้ทำแล้วกระผมจะปฏิเสธได้อย่างไรครับ กระผมแค่ทำตามรับสั่งของพระองค์เท่านั้นครับ”

เบนที่ไม่รู้ความจริงว่าแอนเน็ตเป็นหลานสะใภ้ของตัวเองก็มึนศีรษะ อื้อฉวน เบนเป็นเพียงเครื่องมือระดับล่าง เลยไม่มีใครแพร่พรายความลับให้เขารู้ ทั้งหมดที่รู้คือหลานชายของเขาได้ดิบได้ดีจนขึ้นเป็นขุนนางแล้วก็เท่านั้น

เบนไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับแอนเน็ตหลังจากที่เขาใส่ร้ายจนเธอพลาดตำแหน่งพระชายารัชทายาท อีกทั้งยังจินตนาการไม่ออกว่าเธอจะแต่งงานเป็นภรรยาของราเฟลผู้เป็นหลานชายของตัวเอง เพราะตอนนั้นเขากำลังหลบหนีจากคุกในพระราชวังและกบดานอยู่

แอนเน็ตรู้ทั้งรู้ว่าเบนคือลุงของสามีตัวเอง แต่ก็ไม่สนใจ เพราะเขาเป็นฝ่ายทำร้ายเธอก่อน และถึงอย่างไรราเฟลก็ไม่นับเบนเป็นญาติที่เกี่ยวข้องกันอยู่แล้ว เลยไม่มีเหตุผลที่จะต้องหยิบยกเรื่องนั้นมาเป็นประเด็น เธอถามคำถามที่หลักแหลมกับเบนอีกครั้ง

“ว่าแต่ทำไมฝ่าบาทต้องรับสั่งให้นายทำงานนั้นด้วย นั่นแหละที่ฉันอยากรู้”

“ไม่ครับ พวกกระผมจะไปรู้พระประสงค์เบื้องลึกของฝ่าบาทได้อย่างไร กระผมก็อยากรู้ไม่แพ้กันเลยครับ! ถ้าฝ่าบาทไม่ได้รับสั่งให้ทำเรื่องนั้น กระผมก็ไม่บังอาจทำเรื่องนั้นกับคุณหนูหรอกครับ จริงๆ นะครับ!”

หญิงสาวก็มอมองเบนที่มองมาอย่างขี้ขลาด เขาดูไม่เหมือนคนที่พูดโกหก แต่เหมือนว่าจะไม่ได้พูดความจริงทั้งหมดเช่นกัน เขาทำสายตา ลอกแล่กและพยายามมองหาจุดอ่อนของเธอ ซึ่งเป็นสีหน้าที่น่าสะอิดสะเอียน จนไม่อยากจะเชื่อว่าคนเลวทรามอย่างนี้จะมีสายเลือดเดียวกับราเฟล

มีบางอย่างแปลกๆ ฉันทาคาดเดาเจตนาของพระราชาไม่ได้เลย

ทำไมพระราชาถึงเลือกเบน มาร์ช มาทำงานนี้ตั้งแต่แรก แอนเน็ต
ขมวดคิ้วอย่างหนัก ถ้าพระองค์ตั้งใจจะทำตามแผนจริงๆ ก็น่าจะจ้างใคร
ที่เป็น‘มืออาชีพ’กว่านี้มาไล่เธอจากตำแหน่งสำคัญ เพราะพวกนั้นจะเก็บกวาด
หลักฐานอย่างสะอาดเอี่ยมอ่อง ไม่เหลือเบาะแสมาถึงตัวอย่างแน่นอน

อย่างไรก็ตาม พระราชาจงใจเลือกเบน มาร์ช มาเป็นเครื่องมือของ
ตัวเอง ชายผู้มีสายเลือดเดียวกับหญิงผู้รักที่พระองค์เคยติดพันอยู่ช่วงหนึ่ง
และเป็นลุงของราเฟล นักพนันผู้หละหลวมที่ทิ้งนิสัยดั้งเดิมของตัวเองไม่ได้
เลยไปเตร็ดเตร่แถวกาลิโนจนสุดท้ายก็ถูกจับตัวมาแบบนี้ ถ้าเบนคือตัวเลือก
ของพระราชาจริง ก็นับว่าเป็นตัวเลือกที่แย่มาก

ต้องมีเหตุผลอื่นที่ฝ่าบาทเลือกเบน มาร์ช มาแน่ๆ

การที่เบน มาร์ช ยังมีชีวิตรอดจนถึงตอนนี้เป็นเรื่องที่แปลกมาก ต่อให้
พระราชาจะวิปลาสนาเลือกใช้เขา พระองค์ก็ควรจะต้อง‘จัดการเก็บกวาด’
ในภายหลัง อย่างการจับเขาไปโยนลงทะเล หรือไม่ก็ฝังไว้ใต้โต๊ะพนันก็ได้
แต่พระราชากลับจงใจไว้ชีวิตเบน มาร์ช และซ่อนเขาไว้ ทั้งๆ ที่รู้ว่า
มันอันตรายมากก็ตาม

หญิงสาวขมวดคิ้วแล้วก้มมองเบน มาร์ช เธอต้องการล้างความจริง
จากปากเขาให้มากกว่านี้ ตอนนี้ถึงเวลาที่เหมาะสมแล้วหรือยังนะ แอนเน็ต
ที่เรียนรู้วิธีการทรมานจากหนังสือกำลังคิดว่าจะเริ่มจากตรงไหนดี แต่ไรลิน
นำหน้าเธอไปก่อนหนึ่งก้าว เพราะเขาไม่ยากพลาดความสนุกสนานนี้

“เห็นแกยังใช้มุขตื้นๆ ได้อยู่ เหมือนจะไม่อยากมีชีวิตอยู่สินะ ถ้าจั้ง
คงต้องให้แก่ได้ลิ้มรสชาติความทรมานหน่อยแล้ว”

ไรลินยิ้มอย่างเป็นมิตรขณะเหวี่ยงค้อนออกไปโดยไม่ลังเล จาก

ประสบการณ์ของเขา เวลาแบบนี้จะทำให้ฝ่ายตรงข้ามกลัวจนต้องรีบคายความลับออกมา เพราะไม่มีอะไรที่มอบความหวังชีวิตให้มนุษย์ได้ดีไปกว่าความเจ็บปวดทางร่างกายอีกแล้ว

ชายหนุ่มที่รู้เรื่องนี้ดีหวิดค้อนไปที่ไหล่ของเบนอย่างแม่นยำ ตรงนั้นเป็นหนึ่งในอวัยวะที่ไม่อันตรายถึงความตาย แต่ก็มอบความเจ็บปวดให้อย่างมหันต์

“อ้ากกกก!!!”

เขาไม่ได้เหวี่ยงค้อนแรงมากมาย แต่มีเสียง‘ปัก!’ ดังมาจากไหล่ข้างนั้น เจ้าตัวคงจะเจ็บปวดมากจนตาเหลือก ร่างกายของเขาสั่นเทิ้มไปทั่วทั้งตัว ข้อต่อกระดูกไหล่ถูกทุบจนแตกในครั้งเดียว และกระดูกที่แตกก็แหงทะลุกล้ำเนื้อข้างใน ความเจ็บปวดนั้นช่างน่าสยดสยองจริง ๆ

“เฮ้อ ยังต้องทุบอีกรอบหนึ่งแน่ะ แก่แกลิ่งเจ็บอย่างนี้ ฉันก็ลำบากสิ”
ไรลินโกหก หากทุบข้อกระดูกไหล่ที่แตกซ้ำอีกครั้งหนึ่ง เบนอาจจะตายจากอาการช็อกก็ได้ แต่ชายหนุ่มก็กระชับค้อนในมือราวกับจะหวิดลงมาอีกครั้งจนเบนกระตุกตัวอย่างแรง จังหวะที่เขากำลังเงื้อค้อนขึ้นสูงนั้นเอง เบนก็อ้อนวอนพลาถร้องให้พุ่มพวยจนใบหน้าเปโรเซเปื้อนไปด้วยน้ำมูกและน้ำตา

“กระ...กระผมจะเล่าให้ฟังทั้งหมดครับ! ทั้งหมดเลย! ได้โปรดอย่าทำนะครับ! กระผมจะบอกทุกอย่างเลย!!!”

ไรลินลดค้อนลงด้วยความเสียดาย เขาไม่ได้ตั้งใจจะตีจริง ๆ อยู่แล้ว แต่เบน มาร์ช ยอมแพ้เร็วเกินไป ความสนุกในการได้ไล่ต้อนและมอบความเจ็บปวดให้คนจึงลดฮวบลงในพริบตา

ถ้าเบนล่วงรู้ความคิดภายในใจของไรลินคงจะคลุ้มคลั่งจนแทบกระอักเลือด แต่โชคคิตีที่เบนไม่มีพรสวรรค์ในการอ่านความคิดของคนอื่นเลยร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวด

“กระ...กระผมเป็นฝ่ายไปหาฝ่าบาทเองครับ! ตอนแรกกระผมไปเพื่อ
อ้อนวอนขอเงิน แต่แล้วพระองค์ก็เสนางานนั้นให้กระผมแลกกับการจ่ายหนี้
พนันให้ครับ ถึงจะรู้ว่ามันไม่ใช่งานที่ถูกต้อง แต่กระผมไม่มีทางเลือก...
ก็เลย...!”

แอนเนตหัวเราะอย่างเลื่อนลอยเมื่อรู้ว่าตัวเองถูกแลกอนาคตกับ
หนี้การพนันเท่านั้น เธอที่ยืนกอดอกสังเกตเห็นเรื่องแปลกๆ จากคำบอกเล่า
ของเบน เลยขมวดคิ้วแล้วถามเบนเพิ่มเติม

“นายกกล้าไปขอเงินกับฝ่าบาทด้วยเหรอ มีสิทธิ์อะไรถึงทำแบบนั้น
ฝ่าบาทไม่น่าจะให้นายเข้าเฝ้าตั้งแต่แรกด้วยซ้ำ”

คำถามของเธอฟังดูมีเหตุผล ถึงจะหมกมุ่นอยู่กับการพนันอย่างหนัก
ขนาดไหน ก็ไม่มีทางที่สามัญชนคนธรรมดาจะไปเข้าเฝ้าพระราชาก็ขอเงิน
ค่าพนันได้ เว้นแต่จะมีเหตุผลบางอย่างที่เชื่อถือได้

เหมือนว่าคำถามของแอนเนตจะจู่ถูกจุดพอดี เบนร้องโหยหวนด้วยความ
เจ็บปวด แต่ก็ยังปิดปากอย่างอ้ำๆ อึ้งๆ ทั้งๆที่อยู่ในสถานการณ์นี้
แต่เขาทำสีหน้าชัดเจนว่าไม่อยากพูดออกมา ทันใดนั้นโรลินที่ได้สัมผัสรสชาติ
การทุบกระดุกของคนอื่นก็เสยะยืมแล้วเงือค้อนขึ้นอีกครั้ง เบนเห็นอย่างนั้น
ก็ตะโกนออกมาทันที

“นะ...หนี้ชีวิตของน้องสาวกระผมครับ! กระผมแค่จะไปขอเงิน
ค่าทำขวัญเล็กๆ จากฝ่าบาทเพราะหนี้มันครับ! ถึงจะเป็นสามัญชนที่ด้อยต่ำ
แค่ไหน แต่ถ้าสายเลือดเดียวกับตัวเองตายลงไป ก็คงปล่อยให้ไม่ได้ใช้ใหม่
ล่ะครับ!”

“หมายถึงอะไร เงินค่าทำขวัญนั้นนะ จะบอกว่าฝ่าบาททำให้น้องสาว
ของนายตายงั้นหรือ”

แอนเนตพูดอย่างสงบนิ่งทั้งที่ภายในใจกำลังเต้นแรง เธอรับรู้ได้โดย
อัตโนมัติว่าน้องสาวของเบนคือมารดาผู้ให้กำเนิดราเฟล โชคดีมากที่ทั้ง

เซลเลสทินให้รออยู่ด้านบน

เบนที่ไม่รู้เรื่องราวร้องคร่ำครวญด้วยความหวาดกลัว ต่อให้ช่วยยากับความอัปยศในอดีตที่จะต้องสารภาพถัดจากนี้ และพยายามจะปิดบังมันแค่ไหนก็ทำไม่ได้แล้ว เพราะทุกครั้งที่เบนเลือกปิดปากเงียบ ไรลีนจะข่มขู่เขาผ่านสายตาดำอันน่ากลัวกับ ‘ลงไม้ลงมือ’ อย่างพอเหมาะพอควร

ข้อเท็จจริงที่แอนเน็ตไม่เคยรู้ในชาติก่อนเริ่มเผยออกมาจากปากเบนทีละเรื่องสองเรื่อง แน่แน่นอนว่าอดีตของราเฟลก็รวมอยู่ในเรื่องราวเหล่านั้นด้วย มารดาของราเฟลชื่อ ‘เบลล่า’ หรือ ‘เบลล่า มาร์ช’ เธอไม่ได้เกิดในเมืองหลวงเดลเทียม แต่ถือกำเนิดในพื้นที่แถบชนเมือง ด้วยพื้นเพแล้วไม่มีทางที่จะได้พบกับพระราชินีประทับอยู่ในเมืองหลวงทั้งชีวิต

เบลล่าที่เกิดในย่านสลัมเที่ยวขอทานกับพี่ชายมาตั้งแต่เด็ก โชคดีที่พี่ชายตัวติดกับเธอเสมอ ดังนั้นแม้จะเป็นเด็กผู้หญิงที่ไปเดินเตร่ขอทานก็ไม่เคยเผชิญกับเรื่องเลวร้าย เบลล่าอยู่รอดปลอดภัยจนได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่และได้ทำงานเป็นบริกรในร้านอาหารโทรม ๆ แห่งหนึ่ง

เพราะการขอทานเลี้ยงชีพเป็นเรื่องที่ยากลำบาก หญิงสาวเลยตัดสินใจทำงาน เบลล่าทำงานมือเป็นระวิงและเดินไปกลับระหว่างร้านอาหารกับที่พักทุกวัน ถึงจะทำงานวันละสิบหกชั่วโมง การกินข้าวให้ครบสองมือก็ยังเป็นเรื่องที่เหลือบ่ากว่าแรงสำหรับเธอ

นั่นคือชีวิตประจำวันของคนที่ย้ายอยู่ในสลัม วันที่ประจำเดือนขาดเพราะอดอาหารหนักเกินไป เบลล่าถึงได้เริ่มก้าวรอลอย่างจริงจัง

ถ้าเป็นอย่างนี้ ลูไปขายตัวดีกว่าไหม

เบลล่าที่ใช้ชีวิตในสลัมมาตั้งแต่เด็กมีความคิดด้านศีลธรรมที่คลุมเครือแน่นอนว่าในโลกของเธอ นี่เป็นหนึ่งในเส้นทางหาเลี้ยงชีพเท่านั้น มีผู้หญิงหลายคนที่มีรูปลักษณ์ภายนอกดูดีเกินไปเลยขายเรือนร่างไม่ได้ ต่อให้อยากขายแค่ไหนก็ตาม

โชคดีที่เบลล่ามีรูปร่างหน้าตาพอดูได้ระดับหนึ่ง เธอจึงตัดสินใจเปลี่ยนอาชีพเพื่อจะได้กินอาหารตรงเวลา ถ้าเป็นหญิงขายบริการที่ขายดี เธอตั้งใจจะกินอาหารวันละสามมื้อ รวมถึงกินของหวานบ่อยๆ ด้วย นั่นเป็นเป้าหมายที่สุดแสนไร้เดียงสาของหญิงสาวคนหนึ่ง

เดิมทีเบลล่าจะขายเรือนร่างให้พวกกรรมกรใช้แรงงาน แต่เป็นความบังเอิญล้วนๆ ที่เธอได้พบกับพระราชาก่อน พื้นที่ที่เธอเกิดเมื่อประมาณสองร้อยปีก่อนเคยเป็นเมืองหลวงของแคว้นลือธาน แต่หลังเกิดสงครามที่ยืดเยื้อยาวนาน แคว้นลือธานก็ถูกพิชิตและผนวกรวมเป็นส่วนหนึ่งของเดลเทียม ถือเป็นความสำเร็จอันยิ่งใหญ่อย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม เวลาสองร้อยปีสั้นเกินกว่าจะรวมแคว้นหนึ่งเข้ามาได้อย่างสมบูรณ์ ผู้คนที่ยังไม่หลงลืมอัตลักษณ์ของลือธานในอดีตได้ลุกฮือเป็นกองกำลังต่อต้าน เดลเทียมจึงเผชิญกับความยุ่งยากในการปราบปรามคนเหล่านั้น

พระราชาชลกราดิสที่เพิ่งดำรงตำแหน่งใหม่ก็ตกอยู่ในสภาวะเดียวกัน
“พวกลือธานชั้นต่ำ พวกมันไม่ยอมแพ้กันเลย!”

ในตอนนั้นชลกราดิสยังอยู่ในวัยหนุ่มที่มีพลังกำลังมาก เขากัดฟันบุกไปรบนอกเมืองเพื่อปราบปรามกองกำลังกบฏลือธาน ชลกราดิสเองก็จัดว่าเชี่ยวชาญด้านการใช้ดาบสมกับเป็นบิดาของราเฟล แต่น้ำหนักของมงกุฎนั้นหนักเกินกว่าจะทุ่มเทความมุ่งมั่นทั้งหมดให้กับพรสวรรค์ในการฟันดาบ

พระราชาชลกราดิสแทบจะสังหารกองกำลังต่อต้านของลือธานได้ทั้งหมด เนื่องจากพวกนั้นไม่ได้ผ่านการฝึกฝนมาอย่างเต็มที่ แต่เขาก็เสียเปรียบในเรื่องภูมิประเทศ กองกำลังต่อต้านรู้จักพื้นที่ภูเขาโดยรอบเป็นอย่างดี จึงบุกโจมตีและถอยทัพหลายครั้งเหมือนตั้งใจยั่วโมโหด้วยเหตุนี้การออกรบของพระราชาก็กลายเป็นสงครามที่ยืดเยื้อเกินคาด

การสู้รบและการเข่นฆ่าย่อมเปลี่ยนแปลงมนุษย์ที่ได้รับการศึกษาดีให้กลายเป็นสัตว์ร้าย บางครั้งความรุนแรงก็มีแรงแม้บางอย่างคล้ายกับแรงกระตุ้นทางเพศ ทำให้เลือดของชายหนุ่มเดือดพล่าน และเซลกราดิสที่เป็นราชาผู้อยู่เหนือทุกคนย่อมต้องการสตรีโดยธรรมชาติ

อย่างไรก็ตามที่นั่นไม่ใช่เมืองหลวงเดลเทียม จึงไม่มีนางโลมให้พระองค์กอดตามพระประสงค์ และหญิงที่ร่วมหลับนอนได้ในเขตนอกเมืองที่เป็นสมรภูมิลบเช่นนี้ก็มียู่อย่างจำกัด เซลกราดิสเดาะปากอย่างชัดเจนก่อนจะสั่งเข้ารับใช้

“น่าเสียดายแต่ก็ช่วยไม่ได้ ไปพาตัวโสเภณีมาแล้วกัน ต้องเป็นหญิงสะอาด ไม่ติดกามโรคนะ”

ผู้หญิงที่เข้ารับใช้นามานั้นเป็นคนทีพอจะคาดเดาได้ เธอไม่ใช่ใครอื่นนอกจากเบลล่า มาร์ช

เบลล่าที่เพิ่งตัดสินใจเปลี่ยนงานยังไม่เคยผ่านชายใดมาก่อน ดังนั้นจึงไม่ต้องห่วงเรื่องกามโรค แฮโรลด์ที่เป็นคนสนิทของพระราชาทรงตรวจสอบเรื่องนี้อย่างถี่ถ้วน ก่อนจะนำตัวเธอมาเข้าเฝ้าเซลกราดิสโดยตรงเพราะในตอนนั้นแฮโรลด์ยังทำงานเป็นข้าราชการอยู่

พระราชาทูกใจเบลล่ากว่าที่คิดไว้ เทียบกับหญิงชนชั้นสูงซึ่งยิ้มอย่างเลื่อนลอยและพูดอ้อมค้อมเชิงอุปมาอุปไมย เธอถือว่าเป็นหญิงสาวที่ตรงไปตรงมาที่สุด แม้จะขาดความรู้และไม่ได้รับการอบรมมา แต่ก็มี ความน่ารักในแบบของตนเอง สรုပ်ก็คือเป็นประเภทที่ดูสดใหม่ พอได้กินติดอยู่ดีจนมีเนื้อหนังขึ้นมา รูปร่างภายนอกก็ถือว่าใช้ได้ในระดับหนึ่งทีเดียว

พระราชาก็เข้าหอกับเบลล่าให้เธอมานอนในกระโจมส่วนพระองค์ จากนั้นก็ร่วมรักกับเธออยู่เรื่อย ๆ จนกว่าจะถอนรากถอนโคนพวกกองกำลังต่อต้านในพื้นที่นั้นสำเร็จ เนื่องจากสงครามนั้นค่อนข้างยืดเยื้อยาวนาน

พระองค์จึงตัดสินใจนำหญิงที่ร่วมหลับนอนได้อย่างสบายใจมาพักอยู่ด้วยกัน
หลังจากนั้นไม่นานก็พบว่าเบลล่าตั้งครรภ์ เธอยังพักอยู่ในกระโจม
ของพระราชินี เด็กในครรภ์จึงเป็นบุตรของพระราชินีโดยไม่ต้องสงสัย

พระราชินีเริ่มให้เบลล่ากินอาหารดีขึ้นกว่าเดิม และหลับนอนกับหญิงสาว
อย่างระมัดระวังทุกคืน จวบจนกระทั่งการสู้รบที่หน้าเมืองหน้กับพวกกองกำลัง
กบฏได้สิ้นสุดลง

“ฝ่าบาทจะทำอย่างไรกับหญิงคนนั้นพะย่ะค่ะ”

แฮโรลด์ที่ยืนอยู่ด้านหลังถามพระราชินีที่เตรียมตัวจะกลับเมืองหลวง
เซลกราดิสมาอยู่ที่นี่ได้แปดเดือนแล้ว กองกำลังต่อต้านของลือธานถูกสังหาร
อย่างเหี้ยมโหดเกือบยกกองทัพ นอกจากนี้จะปล่อยให้เมืองหลวงว่างเปล่า
ต่อไปไม่ได้แล้ว เช่นนั้นตอนนี้ก็ถึงเวลาที่ต้องตัดสินใจว่าจะดูแลเบลล่า มาร์ช
อย่างไร

พระราชินีหันไปมองแฮโรลด์ที่เอ่ยถามก่อนจะตอบกลับ

“ให้เธอคลอดเด็กแล้วก็จ่ายค่าอุปการะให้พ่ออยู่พอกินทุกเดือน
เราคงพาสมาญชนกลับพระราชวังไม่ได้ ควรเลิกกันตั้งแต่ตอนนี้เสียดีกว่า
เพราะยังงั้นเราก็มีคู่หมั้นอยู่แล้ว”

ถือว่าตัดสินใจได้เด็ดขาดสมกับเป็นพระราชินี ถึงเซลกราดิสจะร่วม
หลับนอนกับผู้หญิงมาตลอด แต่ก็เป็นการหลับนอนชั่วคราวกับพวกนางโลม
เท่านั้น นี่เป็นครั้งแรกที่พระองค์พาหญิงสาวเข้ามาพำนักอยู่ในกระโจม
และมีสัมพันธ์สาวทากัน กล่าวได้ว่าเบลล่าเป็นคู่รักคนแรกของพระราชินี

ดังนั้นแฮโรลด์จึงกลัวว่าพระราชินีจะหลงรักเบลล่าและตัดสินใจ
เลือกอย่างไม่ชาญฉลาด เนื่องจากพระองค์เพิ่งขึ้นครองราชย์ได้ไม่นาน
และยังอยู่ในช่วงที่อำนาจยังไม่มั่นคงนัก